

Egy talált tárgy felmutatása

— HANGJÁTÉK —

„Fölkelt a szél. A hullámok úgy doboltak a parton, mint turbános harcosok, mint mérgezett lándzsáikkal a fejdíszes vadak, akik fejük felett rázott fegyvereikkel rátörnek a legelésző nyájra, a fehér juhokra.”

Virginia Woolf

Szereplők:

ÖREGEMBER

1. FIÚ (13 éves)

2. FIÚ (17 éves)

3. FIÚ (22 éves)

1. FÉRFI (30 éves)

2. FÉRFI (42 éves)

LÁNY (16 éves)

FIATAL NŐ

ÖREGEMBER Hé! Hé, fiú! Tarts ki! Jövök!

1. FIÚ Segítség! Megfulladok! Segítség! Megful... Jaj, segítség!

ÖREGEMBER (*belső monológ*) Nagyon mélyen van, egészen közel a zátonyokhoz, nem tudom, odaérek-e idejében, a fene vigye, túlságosan erős a hullámlázás, mi az istennek mennek be ezek a kölykök olyan mélyre, a fene... (*szapora evezőcsapások*) Hé, fiú tarts ki, jövök! Hallod, fiú!

1. FIÚ Segítség! Segítség! Megfull... Jaj, segítség, jaj, nem, nem bírom tovább, jaj, jaj, segítség...

ÖREGEMBER Hogy mi az istent keresnek ezek ott a zátonyoknál, azt fel nem tudom fogni, de állandóan van valaki, hogy bele akar fulladni, a fene vigye őket, rohadt erős ez a hullámlázás, kizárt, hogy időben érkezem... Hé, fiú, jövök, tartsd magad a felszínen, hallod, tartsd magad!

1. FIÚ (*belső monológ*) Milyen különös a víz; a hullámok, kék, lila, sárga, piros színek lent a mélyben, milyen gyönyörű, hívogat a mélység, szólít engem a mélység; gyönyörű virágok lent, kedves játszadozások, villanások és csillámlások, kék, sárga, piros színek a mélyben, micsoda nyugalom, elringat a mélység, játszik velem, és simogat, hívogat a mélység, játszadozásában tétova-félénk üzenet, üzenet van a hullámokban, a vibrálás-simogatózásban, félénk-tétova-sosem-volt üzenet...

ÖREGEMBER Hé, fiú, jövök már, tarts ki, na, itt vagyok, hé, gyerünk csak! Jaj... Na, mindegy, add ide a kezed, így ni, uhh! De nehéz vagy! Naaa, jól van, nem borult fel ez az átkozott ladik, hogy jön belőle a víz... Talán még magához tér, gyerünk, karemelés, lábemelés, na, a szíve még dobog, gyorsan ki a partra, nem maradhat ilyen állapotban a csónakban, gyerünk gyorsan, úristen, ez már a negyedik ebben az évben, uramisten, ez már a negyedik... (*hangja lassan elhalkul*)

1. FIÚ (*erős hullámváz, a partra verődő víz monoton ismétlődése*) Nézem a hullámokat. A hullámok különös játékát figyelem. Nevetés van bennük, kiáltás és kergetőzés. Nézem a hullámokat, a hullámok különös játékát. Tétova üzenet van bennük, kiáltás és kergetőzés, dallamok és színek. Dallamok és színek, kék, zöld, sárga, piros, lila színek a hullámok tetején, beszélgetnek és játszanak. Mintha mondani akarnának valamit. Miféle üzenet ez? Kék és sárga, piros és lila színek játéka, vibrálása, miként ha üzenet lenne, tétova jeladás. Miként ha látomás lenne... (*erősödő hullámváz hangja*) Nézem a hullámokat, a hullámok játékát. Kergetőznek és fogócskáznak, beszélgetnek velem. Nevetnek rám, hogy felvidítsanak. Szomorúságom lassan eltűnik; mintha a fények csillogása nevetés lenne, egykedvűnyugodt simogatás. Szomorúságom eltűnik lassan, magukba szívják a fények, a színek vibrálása; a hullámok játszadozása mind-mind üzenet...

LÁNY (*lassan közeledik*) Csak ül a parton, és nézi a hullámokat. Nézi csendben a hullámokat, észre sem vesz. Meg se ismer. A hullámokat nézi, és álmodozik; persze, az is lehet, hogy egyszerűen alszik! Azt hiszem, ő lehetne a Bambák Királya. Ha bármire is alkalmas lenne. Bamba és mulya, észre sem vesz, ide se figyel, csak nézi azokat a hülye hullámokat! Ha meglátom, tiszta ideg vagyok, én mondom, már nehezen viselem ezt az egészet, ezt a puhaságot. Hééé! Ébresztő! Bambika! Bamba úr, tessék már rám is figyelni egy csöppet, Bamba úr! Ne nézz már ilyen gülü szemekkel, az istenért! Vagy talán nem ismer szed meg? Tényleg nem ismer szed meg? Na, mit bámulsz? Szólj már egy szót, kedves úr, szólj már egy kicsike szót... Ne bambulj már! Hallod?!

2. FIÚ (*belső monológ*) Vártam erre a találkozásra, nagyon vártam... A haja tiszta lebegés a szélben, lebegések a hajszálai, a haja tétova üzenet... Minden mozdulata lobogás... Vártam erre a találkozásra, nagyon vártam, napok, hetek, évek óta csakis őt, csakis őt várom... Most itt van... Lobogását nem tudom csendesíteni, hullámvázát nem tudom szabályozni... Minden mozdulata lebegés, lobogások a hajszálai, akár a tenger... Csillogása, különös vibrálása nevetés, játékos hívogatás: üzenet... Vártam erre a találkozásra, nagyon vártam... (*erősödő hullámváz*) Elza, végre itt vagy... Már nagyon vártalak... Mindenütt kerestelek, látni akartalak, mert hiányoztál... A hullámok játékát látom benned, mozduló mozdulatlanságát, csillogását, fényének vibrálását... Nézd csak, kék, piros, zöld, sárga, lila színekben pompázik a víz, a hullámok játékos üzenete ez a szín-orgia... Neked is, Elza, neked is üzenetek a mozdulataid! Nekem üzensz? Engem hívsz? Szavaid mozdulatokká alakulnak, mozdulataid üzenetté... Te vagy a hullámváz, Elza, te vagy a tenger... Vártalak, nagyon...

LÁNY (*apró nevetéssel*) Ó, Bamba úr, mindig csak a hullámokat bámulod! Undika vagy, tudod? Bamba úr, nézel csak azokkal a nagy gülü szemeiddel, igazán, Bamba úr, velem is foglalkozhatnál egy kicsikét... Tőprengj el mindazon, amit mondtam, aztán dönts el, mit is akarsz! Így nem leszünk jóban... Állandóan csak bámulsz, mint a kisborjú... Hallod, Bambika! Térj magadhoz végre, hallod! Hallod, Bambika, így nem leszünk jóban! (*lassan távolodik*) Na, szia, szia, Álmodozó! Szia, Álmodozó! Aztán jó legyél!

1. FIÚ Elment... Nézem a hullámokat... A hullámok játékát figyelem... Különös játékoság van bennük, kiáltás és kergetőzés... Dallamok és színek... Kék, zöld, sárga, piros színek a hullámok tetején... Elza el-

- ment... Nyugtalanlás és lobogás van benne, vibráló váltakozás. A hullámokban állandóság van, mozduló mozdulatlanlás. Vajon a tenger is eltűnik egyszer? A tenger változása a mozdulatlanlás, hullámlása pedig az állandóság... A tenger haragja méltóságteljes, Elza viharzása szorongásokból, feszültségekből épült... Elza ismét elment... Nézem a hullámokat. A hullámok különös játékát figyelem... *(hangja elhalkul, erősödő tengerzúgás)*
2. FIÚ Elment... Nézem a hullámokat... A hullámok játékát, különös játszadozását figyelem... A hullámok mozdulatlanlását... Elza ismét elment... Lehet, hogy nem tér vissza többé... Talán örökre elment, talán nem... Talán holnap ismét láthatom... A tenger mozdulatlan... A hullámok hullámlása állandó nyugalom... A halak, a heringek, a delfinek, a cápák, a medúzák örökre itt maradnak... Játékosságuk boldog kergetőzés... Ha elmennek is, mind-mind visszatérnek... És Elza? Visszatér valaha? És a hullámok? Valóban örökre itt maradnak? Szomorú vagyok, nagyon szomorú... Szomorúak a szavaim... Visszatér Elza valaha is? És a hullámok...
2. FÉRFI *(halk zene, éttermi zajok)* ... na látod, erről beszélek neked egyfolytában Ez az igazi, nem azok az ócska összedobott ebédek, azok a lekozmaált ételek, amiket a... De hagyjuk! A fő, hogy itt vagyunk, és jól érezzük magunkat. Hiába, én az eleganciát kedvelem! Hiába, no! Igaz, nagyon is igaz, hogy aki úr, az az a pokolban is! Na! Elhiszed nekem? Gyere, fizetek, aztán lelépünk valahova, tudok egy jó kis borozót, vagy egy éjszakai bárt, amihez csak kedved van! Tudod! Amihez csak kedved van! ... Pincér! Pincér! Fizetnék: volt egy vörösboros borda, egy börszönyi máj... *(hangja lassan elhalkul)*
- FIATAL NŐ *(belső monológ)* Hangoskodik. Örökké csak hangoskodik. Nem bír az energiával. Hangoskodik. Uramisten, de unom. Végtelenül unom. Most fizet, elcipel még valami bárba, aztán fel a lakására. Sztereotíp megoldások. Itat még egy kicsit, meg aztán saját magát is itatja, hogy bátorságra kapjon, közben pedig azt hajtogatja majd, hogy nem azért hív fel, hanem csak úgy. Aztán persze szerencsétlenkedik, mert mindenképpen csakis azt szeretné, szerencsétlenkedik, szenved, izgul, izzad a tenyere, közben hangoskodik, iszik, berüg, ölelgetni kezd. Tökrészegen. Aztán már arra sem jó, hogy az ágyába vigyen. Ismerem az egész koreográfiáját. *(halk bázene, beszélgetésfoszlányok, presszóajok)* Ismerem már majdnem harminc éve, azóta szerelmes belém. Harminc év! És mennyire más volt még néhány éve is! Finom, lágy, álmodozó... A tengerre volt kíváncsi, mindig csak a tengerre... Engem észre sem vett. Jóformán. A hullámokra volt kíváncsi, a hullámok játékára, a fény csillogására. És a köre. Az Aranykőre. Hogy is mondta az Öreg? Aki azt felhozta...
- ÖREGEMBER *(lassan közeledik)* Öcskös! Öcskös, mit csinálsz ott a hálóknál, nem mész onnét, te, te!
1. FIÚ Jaj, bácsi, nem bántottuk mi azt a hálót, csak a halat...
- ÖREGEMBER Csak a halat akartátok bántani, mi?
1. FIÚ Nem, dehog, csak olyan szép aranyosan csillognak a pikkelyei...
- ÖREGEMBER Meghíszem azt! Na, elég, takarodjatok a hálómól! Te is, te lány, hallod!
1. FIÚ Bácsi, mi ez a hal, hogy ilyen gyönyörű? Nem varázshal véletlenül?
- ÖREGEMBER Fiú, ne akarj naivabbnak tűnni, mint amilyen vagy! Nem vagy már olyannyira gyerek, te!

LÁNY Pedig azt beszélük, hogy a bácsi tud valami varázshalról, vagy varázskőről...

ÖREGEMBER Beszélük? Kik beszélük? Mi?

LÁNY Mondják... A faluban... Hogy valami Aranykő... Így mondják, Aranykő... Hogy a bácsi tudja...

ÖREGEMBER Mit? Mit tudok én? Mi?!

1. FIÚ Hát az Aranykő titkát! Azt beszélük... Fent a faluban... Még a szánta kocsmáros is... Ő csak tudja...

LÁNY Igen! Hogy maga tudja az Aranykő titkát! Hogy hol lehet megtalálni!

ÖREGEMBER No, elég már! Elég legyen! Vegyétek tudomásul, nem tárgyalok veletek semmiféle köről! Nem tudom, és nem is érdekel, hogy miről beszéltek!

LÁNY De bácsi... Mi tudjuk, hogy egyszer látta a bácsi, hogy egyszer... Egyszer még le is ment érte... Le is bukott a tenger legmélyebb üregébe, az oroszlános sziklánál... Tessék elmesélni...

1. FIÚ Igen, és azt is tudjuk, hogy majdnem sikerült kiszabadítania a többi kő közül, amikor egy cápa...

ÖREGEMBER Nem úgy volt! Egyáltalán nem buktam le érte a tengerfenékre, sőt, nem is láttam. Gyerekek, higgyétek el, csak a legenda létezik... Azt, ha nagyon akarjátok, elmesélhetem...

LÁNY Persze, hogy akarjuk!

ÖREGEMBER Végül is ezen sincs olyan sok mesélnivaló. Nem is tudom, miért töltöm veletek itt az időt, csak bosszantotok... Mindenféle butaságot beszéltek... No, mindegy... Hát, ha nagyon akarjátok...

1. FIÚ Akarjuk! Nagyon akarjuk!

ÖREGEMBER Na, ne várjátok sokat... A történet... A történet valamiképpen az én történetem lett, mert ez a rész, az öböl, az oroszlános szikla, a korallzátonyok, a mély üreg körüli vízterület, nos, ez az én halászterületem. Ezt tudja mindenki a faluban, és tiszteletben tartjuk egymás vizeit, feleslegesen nem zavarjuk a másikat. A történetet, ahogyan a halászhelyemet is, a nagyapámtól kaptam, apám ugyanis korán meghalt. Ő mesélte egyszer, még gyerekkoromban, hogy az üreg egy Aranykővet rejt, amit ha felhoz valaki, az örökké boldog és gazdag, sikeres ember lesz. A legenda azt tartja, hogy egykor egy gyönyörűséges lány ott lakott egyedül az oroszlános sziklánál, azon a tenyérnyi partszakaszon állt a faháza, mert a falu kiteszította. Megesett lány volt, ezért nem élhetett együtt a közösséggel: a gyermekét elvették tőle, a falu leggazdagabb családja nevelte, mint a sajátját. A lányt pedig elkergették... A lány csak ült egész nap a sziklán, és a szerencsétlenségét, elvesztett gyermekét siratta. Egy napon aztán nem bírta tovább, öngyilkos lett, méghozzá úgy, hogy magára zárta a házának az ajtaját, és felgyújtotta. És ekkor egy hirtelen szökőár vagy tornádó a házát és a lányt is a tengerbe sodorta, ahol egy-kettőre elmerültek: éppen a legmélyebb üregbe. A tenger tehát megsajnálta a lányt, és magába fogadta: megsajnálta az otthontalanságát. Az Aranykő a lány gyönyörű szöke hajának a megkövesedett maradványa. Boldog lesz, aki azt megszerzi, így tartja a legenda, mert a végtelen keserűség és boldogtalanság elriasztja az új keserűséget: a lány új életében az örök boldogsághoz jutott. Mert a tenger a lány otthona, és az Aranykő a lány új élete: őrzi és védi azt, aki egyszer megszerzi magának...

FIATAL NŐ (*halk tánczene, presszóajok*) Valamikor még érdekelte valami... Valamikor! Az Aranykő... Hol van már az Aranykő titka! Elfelejtette! Réges-rég elfelejtette! Most már csak erőszakos és részeg, kedvetlen és unalmas. Fizet, elcipel valami bárba, aztán fel a lakására, erőszakoskodni kezd, közben persze ideges, izzad a tenyere: aztán már semmire sem jó. Most csak részeg állandóan, és erőszakos... (*hangja lassan elhalkul*)

1. FIÚ (*futva érkezik, liheg*) Elza! Elza-a-a-a! Elza, gyere!! Gyere gyorsan, gyere, gyere már, megmutatom neked az Aranykövet! Azt hiszem, láttam egy pillanatra, definek játszottak körülötte, csillogó volt a testük, gyere, gyere már, elviszlek csónakon, gyere, megmutatom...

LÁNY Jaj, Bamba úr, már megint ezek a gyerekes dolgok! Különbén is, tudod jól, hogy ilyenkor reggel nem mehetek, takarítanom kell, Anyuka is rámparancsolt, vásárolnom is kell, meg estére is: vendégek jönnek hozzánk, tudhatnád, ma este lesz a...

1. FIÚ Nem érdekel! Gyere azonnal, láttam az Aranykövet, most jövök a tengerről, láttam, hallod?! Láttam!!

LÁNY Ugyan! Ki se mersz menni egyedül!

1. FIÚ Én? Én nem merek?

LÁNY Te. Ki se mersz menni, mert félsz. Gyáva vagy.

1. FIÚ Nem félek! Egyáltalán nem félek! Bebizonyítom!

LÁNY De félsz! Félsz, félsz, félsz! És most hagyj békén, légy oly szíves, jó?

1. FIÚ Nem félek! egyáltalán nem félek, majd meglátod, be fogom bizonyítani! Hidd el nekem, hogy be fogom bizonyítani! Mert láttam az Aranykövet, és fel fogom hozni, és meglátod, beteljesedik, amit az Öregember mondott! Voltam már vitorlással is kint, teljesen egyedül, apa egyszer ideadta a kétárbócost. Vedd tudomásul, felhozom az Aranykövet, majd akkor nevéssél! Majd akkor!

LÁNY Na, most már elég, megyek, Anya hív. Ha itt van nálad az Aranykő, akkor szóljál, szívesen megnézem, na, szia! Majd holnap találkozunk, szia, szia...

3. FIÚ (*lassan közeledik*) Ne siess annyira Elza, várj még egy csöppet. Már olyan régen szeretnék beszélni veled...

LÁNY Álmodozó! Hogy kerülsz ide? Ez aztán a meglepetés! Álmodozó!

3. FIÚ Nem is örülsz?

LÁNY Hogy én?! Én nem örülök?

3. FIÚ Régen nem láttalak.

LÁNY Hiányoztál. Nagyon hiányoztál. Három éve, hogy utoljára... Nagyon hiányoztál, Álmodozó...

3. FIÚ Eltűntem. El kellett tűnnöm. Megértheted...

LÁNY Megérthetem?! Ne szédíts, hallod?! Három éve várlak, három éve... Hová tűntél?! Mért nem jelentkeztél?! Jó volt így neked?! Hallod?!

3. FIÚ Te is hiányoztál nekem. De tudod, hogy mi csak nyáron találkozhatunk. Itt a tengerparton. Nem három év, csupán három nyár... Nem olyan rengeteg idő... Kerestem, neked kerestem az Aranykövet...

LÁNY Persze! Tudod, ki hiszi el ezt a mesét!

3. FIÚ Pedig neked kerestem, csak neked, hogy megmutassam...

LÁNY És? Elhoztad? Megvan? Mi? Nem! Nem hoztad el! Három éve várlak, és te mindenféle hülye kövekkel töltöd az idődet, vártalak, nagyon vártalak, mert...

3. FIÚ Egyszer majd elhozom neked. Meglátod. Egyszer elhozom neked, és

meglátod, milyen csodálatos. Csupa csillogás... Csupa fény... Emlékszel még az Öregember szavaira? Ő azt mondta, hogy aki felhozza a tengerfenékről... Emlékszel... Majd meglátod... Csupa fény... Csupa csillogás... Majd meglátod... Egyszer elhozom neked... Majd meglátod... Majd... *(hang lassan elhalkul)*

LÁNY Álmodozó! Hová mész Álmodozó! Hová tűntél? Ne menj el. Hallod? Szeretlek! Álmodozó! Hallod! Ne menj el... Álmodozó... Szeretlek... Hallod... Gyere vissza... *(kiabálása sírásba fullad)*

1. FÉRFI Elza! Elza, miért kiabálsz? Itt vagyok, ahogy megyek el, na, ne sírj, hallod, ne sírj már, itt vagyok, itt is maradok, mi baj van... Nyugodj már meg...

FIATAL NŐ Jaj... Olyan rosszat álmodtam... Borzasztót... Azt álmodtam, hogy megint gyerekek vagyunk, és te elmentél, hogy felhozod nekem a tenger mélyéről az Aranykővet... Nagyon félttem álomban, nagyon féltettelek... És aztán holtan láttalak... Az Öregember tartott a karjaiban...

1. FÉRFI Egyszer, valamikor gyerekkoromban megtettem az utat lefelé... Emlékszel? Hívtalak, és te nem jöttél velem... Egy öreg halász mentett ki, azt hitte mindenki, soha nem térek magamhoz...

FIATAL NŐ Emlékszem. Gyerekek voltunk, csónakázni hívtál a tengerre, azt mondtad, megmutatod nekem az Aranykővet. De én nem mentem veled. Nem hittem a kőben, és benned sem hittem... Nem mentem veled, mert nem akartam jelen lenni a hiábavaló keresgélésnél, pedig...

1. FÉRFI Pedig a kő... Nos, akkor valóban látni véltem egy pillanatra... Kimentem a csónakkal, ki az öblön is túl. Megálltam az oroszlános sziklánál, mert úgy hittem, ott kell keresni. Emlékszel... Végül is az Öreg azt mondta... Lehet, hogy valahol máshol...

2. FIŰ *(evezőcsapások, belső monológ)*... erre megtalálom, erre biztosan megtalálom... Mélyen a tenger fenekén, egészen mélyen. Milyen áttetsző a víz... Mennyire áttetsző... Mély a tenger... Halak mozgulását látni, apró halak rajzását, moszatok, kagylók a tengerfenéken... Milyen különös... Delfinek csillogása, játszadozása... medúzák lebegése... A fény tétova vibrálása a felszínen és lent a mélyben... Az arcom, ahogy a víz fölé hajolok, türkőzödik, zavartan-estetlenül fodrozódik, mintha nem is én lennék, mintha nem is az én arcom lenne, mintha letről, a mélyből üzenne valaki. Ha mélyen a víz fölé hajolok, a legtávolabbi és legmélyebb zugokat is meg tudom pillantani, a legrejtettebb, legeldugottabb kiszögéléseket, barlangokat, mélyedéseket. Ha a víz fölé hajolok, megpillantom szomorú, reménytelenül várakozó arcomat, önmagamot látom, és a víz üres fodrozódását... Egyedül vagyok, körülöttem némaság, szomorúság, üresség körülöttem... A mélyben, a sötét és a világos, az árnyék és a fény találkozásánál gyönyörű csillogás, ezernyi színekből készített tűzijáték! Zöld, lila, sárga, kék, piros... Micsoda ragyogás a sötétségben! Mintha üzenne valaki... A mélyből a ragyogás eltűnik, majd máshol ismét előbukkan... Mintha játszana velem... Mintha hívogatna valaki... Kék és sárga és piros fények... mintha... egy nagy lélegzet az egész... néhány karcsapás... micsoda csend van körülöttem... itt lent a mélyben... micsoda nyugalom... a csillogás egyre hívogat... gyönyörű fények szólítanak... szólítanak... gyönyörű fények...

LÁNY Álmodozó! Megtaláltad? Megtaláltad? Mégis megtaláltad? Álmodozó! Hát mégis rámtaláltál?

2. FIÚ Elza! Te itt?! Lejöttél ide a mélybe? Mégis utánam jöttél, Mégis hiszel az Aranyköben?

LÁNY (*apró nevetés*) Utánad jöttem? Na, így is mondhatjuk. Igen, kíváncsi vagyok, kíváncsi voltam, rád voltam kíváncsi, és kicsit magamra is. Utánad jöttem? Talán... Mindenesetre itt vagyok, és most, hogy rámtaláltál, és meglelted az Aranykövet, ne várj tovább! Irány a felszín! Különben...

2. FIÚ Különben?

LÁNY Különben örökre itt maradsz. Hallod?! Gyorsan, gyorsan!

2. FIÚ És te, Elza? És te?

LÁNY Velem ne törődj! Siess, Álmodozó! Siess, siess! Kevés a levegő! Irány a felszín!

2. FIÚ Elza, nem megyek nélküled! És ez a kő is... Nagyon nehéz...

LÁNY Hagyd most a követ! Fogytán a levegő! Siess!

2. FIÚ Nélküled nem megyek... hallod...

LÁNY Ne törődj velem! Megyek utánad! Siess!

2. FIÚ Elza! Elza! Merre vagy? Hová tűntél? Nem bírom el a követ... borzasztó nehéz... jaj... segíts, Elza... hallod, segíts... Merre vagy, Elza? Merre vagy... Milyen jó ez a csend... különös lebegés... Milyen jó itt... Apró játszadózások, tétova elmozdulások... Különös csend van körülötünk... különös játszadózás... Elza, merre vagy...

2. FÉRFI Mi van veled, Elza? Alszol? Úgy mész itt mellettem, mint valami holdkóros! (*utcai zajok, autózúgás*)

FIATAL NŐ Hogy? Holdkóros... ugyan...

2. FÉRFI Tényleg! Mi az isten van veled?

FIATAL NŐ Semmi... semmi...

2. FÉRFI Na, gyere, itt van ez a jó kis éjszakai presszó, ide bemegyünk, megiszunk még valamit, van egy jó kis műsor is... Majd meglátod! Csak egyet kérek, Elza, hogy mondd már meg, mi az isten van veled! Máskor élsz-halsz az ilyen jó kis helyekért, most meg... Mondd meg végre, mi az isten van veled!

FIATAL NŐ Semmi, semmi... Csak kicsit elgondolkoztam...

2. FÉRFI Duma! Méghogy gondolkoztál!

FIATAL NŐ Ugyan, valami eszembe jutott... Persze, jó lesz ez a presszó, én is meginnék valamit...

2. FÉRFI Végre, lassan visszatér beléd is az élet... Na, megnézzük, milyen is ez a hely, és főleg, hogy milyen az új műsoruk! (*intim zene, beszélgetésfoszlányok*) Pincér! Kérek, két száraz martinit, egyelőre, de az étlapot is kérem, hátha megjön az étvágyunk, és eszünk valami könnyűt... Mondja csak, most is a két Lolita adja a műsort? Igen? Nagyszerű! Akkor megkérem arra, hogy ezeket a ... (*hangja lassan elhalkul*)

FIATAL NŐ (*belső monológ*) Most ismét virágokat küld azoknak a táncosnőknek... Pedig! Valami másnak talán jobban örülnének. Mindegy! Szegényke, úgy látszik, még azt sem tudja, hogy az ilyeneknek a virág... No, mindegy... (*erősödő zene, beszélgetésfoszlányok*)... valamikor egészen más volt... Akkor, huszonöt éve, amikor eszméletlenül húzták ki a vízből, akkor... Mindenre gondoltam volna, de erre... Egy öreg halász mentette ki, olyan volt, mint egy halott... Csodának számított, hogy túlélte... Mindenre gondoltam volna, de erre... Hogy sirtam akkor... Mennyire vártam, mennyire számítottam rá... Miután a kórházból kiengedték, évekig

nem lehetett tudni róla... Eltűnt. Eltűnt valahová, és én vártam... Örök-ké vártam...

3. FIÚ Sokáig nem jöhettek, mert nem akartam visszatérni az Aranykő nélkül. Neked szerettem volna adni. De látod, nem hoztam el most sem. Nincs meg az Aranykő, nem is lesz soha.

LÁNY Semmi baj, Álmodozó! Az a fő, hogy te itt vagy nekem... Ez a legfontosabb...

3. FIÚ Elza, te ezt nem értheted... Fölépítettem magamban valamit, és most, most megértettem, hogy ez a „valami”, ez nem létezik... Ugyanakkor léteznie *kell*, mert én is csak általa létezem... És te is... Te is csak az Aranykő által létezel...

LÁNY Én? Nézz rám, itt állok előtted, nézz rám! Én csak az Aranykő által létezem? Ne szórakozz! Hallod! Tessék itt vagyok, neked, csakis neked! Akarod látni a testem? (*ruhák suhogása*) Tessék! Mondd azt, hogy nem létezem! Most mondd! Te, te bolond... Te, te bolond Álmodozó...

3. FIÚ Gyönyörű vagy, Elza... Gyönyörű... Uramisten, de szép vagy... Szeretlek, Elza, szeretlek... A vállaid... A szád... A melleidet... A combod... Elza... Megőrjítesz... Megőrülök érted... Elza...

2. FIÚ Lehet, hogy vége. Csendes és nyugodt itt minden... Kék, zöld, sárga, piros, kék színek vibrálása, játszadozása körülöttem... Csendes és nyugodt itt minden... Itt, a mélyben... Csendes és nyugodt...

2. FÉRFI Elza?! Elza, mi van veled? Alszol? Te nem is figyeled a műsort! Hallasz engem? Mi?! (*erős zene, beszélgetés*)

FIATAL NŐ Hogy? Ja... Elgondolkoztam kicsit... Bocsáss meg...

2. FÉRFI Olyan furcsán néztél magad elé... Biztos, hogy jól vagy? Mintha nem is te lettél volna... Mintha... Jobban tennéd, ha a műsorra figyelnél!

FIATAL NŐ Csak kicsit elgondolkoztam... Ennyi az egész... A gyerekkorunkra gondoltam... Emlékszel a tengerpartra? A hullámok játékára? Emlékszel?

2. FÉRFI A tengerpartra? Mit kell azon emlékezni?

FIATAL NŐ Szóval, nem. Nem akarsz emlékezni.

2. FÉRFI Ne idegesíts! Nyögd ki már mit akarsz. Különben is, most megy a legjobb szám... Kizökkentesz a figyelésből.

FIATAL NŐ Talán nem emlékszel semmire, mi? Az Aranykőre sem, igaz?! Nem akartad felhozni, igaz? Talán mindent elfelejtettél? Mi?!

2. FÉRFI Halkabban, az istenért, mindenki minket néz. Csöndesebben!

FIATAL NŐ Nem, nem, nem! Nem halkabban! Elegem van belőled!

2. FÉRFI Elza, ne csinálj botrányt! Ül vissza a helyedre...

FIATAL NŐ Elegem van belőled! Érted? Elegem van!

2. FÉRFI Elza, hé, hova rohansz! Elza! Állj meg, hallod! Elza, várj! Elza! Elza-a-a!! (*erősödő zene, majd hirtelen csend*)

ÖREGEMBER (*egyenletes hullámvás, tengerzúgás*) Ahogy kiemeltem... Amikor kiemeltem a testét... Élet már alig volt benne... Ajult volt... De abban az állapotában is görcsösen szorongatott valamit a kezében... A fiú... Egy sárgás tárgyat szorongatott... Talán egy követ... Ahogy a testét át-emeltem a csónak peremén, a kő nekiütődött az evezőnek... Éles, fémes hangot hallottam. Odakaptam, és a sárgás tárgy abban a pillanatban ki-